

शारदा शिंत्रे: एक चिंतन

केदार म्हसवडे

१७ नोव्हेंबर २०२५

दोन ऑक्टोबरला मयूरचा व्हॉट्सप् वर अचानक फोन आला. मी कामात होतो; फोन न घेता, “फोन करतो ५ मिनिटांत” असा मेसेज् त्याला लिहून, मग फोन केला. तो म्हणाला, “अरे, सुयशाची आई—शिंत्रे काकू—गेली. दुपारी काकांशी बोलून त्या जरा पडल्या होत्या आणि झोपेतच गेल्या; साधारण ५-५.३० ला. मी आत्ता जाऊन पाहतो, मग कळवतो.”

सुन्न झालो. फोन यंत्रवत ठेवला. बातमीवर विश्वास बसतच नव्हता. त्यांचे वय काही फार नव्हते. मला त्यांच्या व्यक्तिमत्वाचा होत असलेला परिचय अल्पकाळ टिकेल असं वाटलं नव्हतं. कोणीतरी म्हटलेलं “All good things come to an end!”

मला त्यांच्या घरी नुकताच घडलेला प्रसंग आठवला. पुण्यात असेन तेव्हा त्यांच्या “१०९ वेणूनाद” मधल्या घरी जाऊन यायचे हा माझा शिरस्ता असे. परवा मी त्यांच्याकडे बरेच भोवरे घेऊन गेलो होतो.